

Tijdschrift
voor hedendaagse
Nederlandstalige
poëzie
Onder redactie
van Jozef Deleu

HET LIEGEND KONIJN

2021/1

Jaargang 19
Nummer 1
April 2021

P E L C K M A N S

INHOUD

JOZEF DELEU

Het recht om te dromen 9

EVI AARENS

Het is nog vroeg als ik mijn huid opraap (een canto) 14

JAN BAEKE

Wat iemand met zijn werk wil doen 20

Onze handen zijn thuis in emoties 21

Het verlangen van het vaderland 22

De wereld zoals wij die kennen en zoals jij die kent 24

Het verkeerde hart 26

JOHAN MARC BAETEN

Graffiti 28

Vreemdeling 29

Binnenweg 30

Ons 31

Blue-eyes white dragon 32

MARIA BARNAS

Het is mogelijk 34

GEERT JAN BEECKMAN

Personage voor een doorkijk met zwart 38

Verzoekschrift 39

Hitte 40

JACOBUS BOS

Schepping (2) 42

Waar niets is hier 43

De wedervondst 44

Hoe tegendraads ook 45

Eenzamer kan een achterblijver niet zijn 46

De mythe van vader en zoon 47

DANIËL BRAS

Augustus 2001 50

Juni 2018 51

Juni 2019 52

GEERT BUELENS

Coronaconcertcultuur 1	60
Coronaconcertcultuur 2	61
Coronafestivalcultuur	62

PAUL DEMETS

BOREAAL 1.2.3.4.5	64
-------------------	----

MANDY MARISKA EGGERING

OEFENINGEN IN ZIJN 1.2.3.4.5.6.7.8.9	70
--------------------------------------	----

HANNEKE VAN EIJKEN

QUARANTAINE	80
-------------	----

ALY FREIJE

Stiltes	88
Zussen	89
Tussenruimte II	90
Hij kent de lichte vogeltaal	91

LIES VAN GASSE

Millenniumbeestje	94
Een onvoorzichtige resident	97

JAN GEERTS

Laatste brieven. Opgedragen aan mijn vader	100
--	-----

MAARTEN VAN DER GRAAFF

2007	112
------	-----

MARIJKE HANEGRAAF

Wie we waren	116
Vreemde	117
Schaap om de schouders	118
Licht verward persoon	119
Tot op het bot	120
Orkaan verhoudt zich tot zon	121
Zee van Craske	122

HILDE KETELEER

DAT KUNNEN WIJ NIET WETEN	
Het zou weer oorlog kunnen worden	126
Nooit meer	127
Eennegentig	128

Oorlogswinter	130
Bruidspaar	131

FRANS KUIPERS

ZONNESTEEN	134
------------	-----

BAS KWAKMAN

ZEREWIND 1.2.3.4.5.6.7	142
------------------------	-----

DELPHINE LECOMPTÉ

Middag, herfst, deprimerende slaapzak	150
De haring en de turnleraar	153
Dutje de dood en de schoffel	155

MYRTE LEFFRING

FAQ	158
Present	159
Deceptie	160
Zo'n dag	161
Winterlied	162
Verjaardag	163

FIEN LEYSEN

Op jouw terras	166
Onder lakens	167
Wat nog steeds niet weg is	169
Zinsontleding	170

GERRY VAN DER LINDEN

Stemmen	172
---------	-----

SYLVIE MARIE

eb	178
door	179
zoals je voor zorgen zorgt, zo zou je voor jezelf	180
zonder kleerscheuren, weet je wel	181
iets	182
lofzang op een lucifer	183
op een parking	185
bekentenis	186
de actieve vorm van geboren worden is gebeuren	187

LIEKE MARSMAN

Succes	190
Gedaantes	191

VINCENT VAN MEENEN

ZEVEN GEDICHTEN 1.2.3.4.5.6.7	194
-------------------------------	-----

JENS MEIJEN

Linnen sok met daarin vlees	202
Luxe	203
Shut the fuck up and eat dog shit	205
Epic big room anthems 4 parking lots / explosive car tuning 7	207
Kroon	209

MAHLU MERTENS

Censuur	214
Sporen	215
Monotoon	216
Mogelijke verklaringen (cyclus)	217

KOENRAD MOERMAN

Dood in Venetië	222
Pygethica (de moraal in je mars)	223
Het sprookje van de prinses en de kikker	224
Temptation Island	225
De ontbrekende letter	226
Brussel – hotel de passe	227

THOMAS MÖHLMANN

HOONGLIED 1.2.3.4.5.6.7.8	230
---------------------------	-----

J.V. NEYLEN

EEN WESP IN EEN LONG I.II.III	240
-------------------------------	-----

FRED PAPHENHOVE

Loeiende sirenes	244
Gedreven	245
Vergeten	246
Nog lang niet	247
Bijna te mooi	248

HAGAR PEETERS

Berichten tot bijstand van disfunctionele gezinnen in coronatijd	250
--	-----

BERT VAN RAEMDONCK

https://nl.wikipedia.org/wiki/Vlees	256
https://nl.wikipedia.org/wiki/Varkensvlees	257
https://nl.wikipedia.org/wiki/Kippenvlees	258
https://nl.wikipedia.org/wiki/Paardenvlees	259
https://nl.wikipedia.org/wiki/Rundvlees	260
https://nl.wikipedia.org/wiki/Hondenvlees	261

LIZA DE RIJK

De val	264
Hoeksneeuw	265
Verdwijnende voetafdrukken	266
Schaamte	267
Handleiding voor als je hart uiteenvalt in een muggenzwerm	268

WIM VANDELEENE

Web	272
De zandloper en de atoomklok	273
Totem	274

JAN VAN MEENEN

We gaan voor helder	276
Schipgatduin	277
Home Saint Christophe 2	278

JABIK VEENBAAS

Herinnering	280
Kamermuziek	281
Affaire	282

MEITY VÖLKE

KELDERS I,II,III	284
------------------	-----

PIETER VAN DE WALLE

Het tijdperk van de wolken	290
Ongewervelden	291
Spreadsheets	292

Het recht om te dromen

Kunst doorprik de grootspraak van macht. De spanning tussen kunstenaars en autoriteit is reëel. Onze politici zijn, op enkele uitzonderingen na, maar matig geïnteresseerd in kunst. Deze spanningen zijn altijd pijnlijker voor de machthebbers dan voor de kunstenaars, die de stem van de kiezer niet behoeven. Kunstenaars zijn tevreden met belangstelling en waardering.

Dat kunstenaars onontbeerlijk zijn en het leven boeiender, uitdagender en leefbaarder maken, blijkt overduidelijk in deze tijd. Hardnekkig blijven ze creëren en opkomen voor menselijke waarden. De pandemie confronteert de maatschappij met onzekerheid, afhankelijkheid en wanhoop. Aandacht voor de essentie van het bestaan én het voortbestaan biedt uitzicht op wat ons overkomt. De menservaart volop de omvang van zijn onvermogen.

*

Van alle kunstenaars zijn schrijvers, en dichters in het bijzonder, de minst kwetsbaren. Hiermee bedoel ik dat hun grondstof, de taal, hun niet kan worden ontnomen. Ze hebben geen behoefte aan dure materialen of aangepaste ruimtes om hun creaties tot stand te brengen. Dichters beschikken over het woordenboek, die graanschuur van onze taal. Creativiteit laat hun toe ongeremd alles opnieuw te verkennen en te benoemen en het een plaats te geven in het hoofd en het hart van hun lezers. Dichters kunnen geheel ongebonden suggereren waar het altijd om te doen is: taal als ultieme vorm van overleven voor de mens.

Macht staat machteloos tegenover dichters, die vaak onvoldoende beseffen hoe weinig schatplichtig ze zijn aan derden, met uitzondering van de grote dichters op wier schouders ze staan. Daarom is het ook zo kwalijk als dichters slijmen en machthebbers naar de mond praten of als ze hun taal aan de machthebbers uitbesteden. Iedere toegeeflijkheid op dat vlak is verwerpelijk. De spanning tussen macht

en poëzie is noodzakelijk. Politici vermogen niets tegen dichters. Ze kunnen het dwergkraantje dat subsidie heet strakker aanspannen en desnoods dichtdraaien, maar au fond kunnen dichters zich blijven inlaten met de wereld en opkomen voor alles wat belangrijk en weerloos is.

Het recht om te dromen is het voorrecht van iedere dichter. De woorden van de grote Amerikaanse dichter Mark Strand (1934-2014) moeten ze tot de hunne maken:

'Perfection is out of the question for people like us...'
(Volmaaktheid kunnen mensen als wij wel vergeten)*

De discussie over de kwaliteit van poëzie eindigt niet en dat stelt gerust. De gelaagdheid van de woorden is groot en de interpretatie ervan is mede afhankelijk van hun relatie tot andere woorden. Een gedicht stort als een kaartenhuisje in elkaar als de woorden niet op elkaar inwerken, als ze niets toevoegen aan de bekende werkelijkheid, als ze niet een nieuw geheel vormen, desnoods een verbrokkeld geheel als dat de bedoeling van de dichter mocht zijn.

*

Negentien jaar al staat *Het Liegend Konijn* open voor de poëzie die nu geschreven wordt. In welke mate die poëzie appelleert aan onze tijd moet voortdurend kritisch worden geëvalueerd. Daarom komen in dit tijdschrift zowel bekende als onbekende dichters aan het woord. Er is in dit blad plaats voor passie en wanhoop, mededogen en verzet, woede en alles wat deze tijd zo turbulent en overwel digend maakt.

Het Liegend Konijn is vanouds eigenzinnig. Het staat open voor alle genres poëzie, in het Nederlands geschreven door dichters van nu. Meer wil dit blad niet zijn – maar ook niet minder.

Dat Pelckmans uitgevers het tijdschrift met professionele zorg een thuis biedt, is geruststellend. In de stormen die af en toe in het boekenvak opsteken, kijkt *Het Liegend Konijn* vol vertrouwen naar de

toekomst, dankbaar voor de creativiteit van de dichters, de toenemende belangstelling van de lezers en de blijvende steun van de mecenas.

– Jozef Deleu
Hoofdredacteur

* Mark Strand: *Gedichten eten. Keuze en vertaling Wiljan van den Akker & Esther Jansma*. De Arbeiderspers, Amsterdam/Antwerpen, 2006.

**EVI
AARENS**
(LONDEN, 2000)

heeft nog geen bundel gepubliceerd.

Leesexemplaar

Het is nog vroeg als ik mijn huid opraap (een canto)

Het is nog vroeg als ik mijn huid opraap, de trap
Afwentel en de deur uit gaap. Het voorjaar heet mij welkom
Met een welbekend geluid. De wind ruist Westzuidwest.

Ik hoor het treurig luiden van de verre kardinaal.
Beschonken belt de aarzeling, de weifeling,
De sleur van tijdeloosheid zeurt in natte kopertaal.

Ik ben geen held want ik geloof dat iets of iemand
Mij vandaag een teken gunt, een oosterlicht
Dat mij met kardinale zekerheid vertelt

Waar ik het cruciale punt traceren kan,
De stip die aan de zogenaamde kim
Als meesterstunt een mens belooft. Ik hap

Kortom naar een idee, een schip dat als de eb en vloed
Meer golven brengt dan water rooft. Dit is het derde uur
Waarop een brul valt uit de lippen van de zee.

Zij toont haar ongevoerde wolventanden, heft
Haar opgelierde leeuwenklauwen, vreet
Wat in haar onverdolven branding valt.

De oceaan is even opportuun als wreed. Ik laat het met
Ontzag gebeuren. Op de trappen van de tuin zie ik
Dat de natuur haar winterkleed heeft ingeruild

Voor lentekleuren, voorjaarslucht. Ik inhaleer
De tintelingen van een prille kosmos,
Lentegeuren zonder naam of stem.

Geen spoor van stille dood. Ik hoor alleen
Het kiezelpad waarmee ik langs een rozenperk
En beestentuin de kille zee bereik.

Het is een vreemd idee: een dierenrijk van
Monsterlijk en koud basalt dat grimmig waakt
Over de heimwee en de schimmels van de nacht.

Maar dit, dit is een tijd van goud en niet van klei.
Als lid van het geslacht van mensen droom ik van
Een taal die oud en toen met nieuw en thans verbindt.

Op dit terras is alles blauw van oceaan, ik wacht
Met ingehouden adem op het licht, een vals foton
Dat onbedacht de duisternis in repen scheurt.

Ik heb de zee op zicht besteld, dus daal ik
Tot de allerlaatste tree en hef één been.
In evenwicht tel ik tot minstens twee.

Is dit de allerzeeste zee van alle zeeën? Nee. Dit is
Geen overdreven zee, maar wel een zee die alles weet.
Ik knijp mijn ogen dicht en wacht. Geen toverfee,

Geen God, profeet. Niets van hen alles, nee.
Slechts doodgewoon de zee. Het vierde uur.
De kardinaal gaat als een bij gekleed. Ik hoor de bel

Van mijn verdiende loon. Het baken dat gevaar aangeeft,
Dat zegt: tot hier want dáár is niets dan zand en rots.
Een boei is als een zoon die ons verloren wijsheid brengt.

Wie steekt haar hand op? Ik. In het besef dat ik
De golven niet moet onderschatten, dat er pakjes
Kennis nonchalant in deze vloedlijn zijn verpakt.

De golf zet voet aan land en klotst haar
Wijsheid in de vloedlijn uit. De waarheid
Schuimt en ik weet: dit komt goed.

Ik trek mijn slippers uit, hoor de bazuin
Van kreeftenvissers in geloken mist.
Zij foerageren op de tast, een rookgordijn

Van onbesproken wensen trekt traag op. Ik wandel
Met mijn tenen tastend naar het grensgebied
Waar oceanen en klif nooit uitgesproken zijn.

Een fluistering in het totaaldebat, dat is mijn wens.
De rol van figurant in het gesprek dat ooit begon
En tot het einde van de vloed intens blijft razen.

Ik ben nog jong, een querulante vrouw geboren
Op de eerste zondag van een nieuw begin, het vijfde uur.
Ik wens mijzelf een vloeiend standpunt toe.

Een golf komt nooit alleen. Zij is een zin die staat
Geschreven in een korte paragraaf die weer
Een schakel vormt in een immens verhaal.

De zee is als de telegraaf die tot mij spreekt in codes
Die van branding zijn gemaakt. De rimpelingen waaieren
Als bruisend consonant octaaf uiteen.

'Ik ga van grootse, ondoorgrondelijke dingen spreken',
Zegt de oceaan mij aan. Ik heb geen weet waarvan
De golven met consumptie tot mij zingen.

Ik slaak een stille kreet, mijn weerwoord valt
Plonsloos op de weggetrokken zee.
De golf die komt is hoog en breed, zij vraagt

Of ik mijn onverschrokken bedde wil herhalen?
Omdat de oceaan gedachten lezen kan heeft
Het volstrekt geen zin te jokken of te dralen.

'Geef mij,' zeg ik, 'als het u blijft en in uw plan
Een plekje krijgen kan, geef mij een klein talent
Waarmee ik ten behoeve van de mensheid iets

Of ietsje meer dan iets kan bijdragen. Er zijn,
Daar gaat het om. Laat mij er zijn en mijn talent
De schijn voorbij een stempel zetten op de tijd.'

Vraag ik te veel? Wie weet. Mijn staat van dienst
Is nederig en ongezien. Ik vraag niet meer
Dan druppels uit de weldaad van de zee,

Dan bellen uit de schuimkraag van de golf.
De oceaan oogt uitgeraasd. Dit is het zesde uur
Waarin de golven traag en futloos zijgen.

De zeeën komen en de zeeën gaan, en ook
De golfslag die kortstondig tot mij riep: 'Besta!
Besta en waan je groter dan de zee!'

Maar ach, dit trage uur waarin de oceaan zich wentelt en
Van groenig grijs naar grijzig groen verschiet.
'Dag zee,' zeg ik. 'Dag lieve zee. Jij bent

Tot lijzige herinnering verkleind.' De golven
Worden weggeslurpt. De oceaan maakt rechtsomkeert,
Waar het vooreerst nog rijzig en baldadig gromde.

Ik heb mij met die zee geëngageerd maar kijk
Nu naar een zilte massa die niet bruist
En mij niet langer tutoyeert. Ik adem

Kouwe stilte in. Ik keer mij om en knipper
Rauwe ogen. Ik zoek betekenis in wat de leegte
En de kilte van de ochtendzee voor mij in petto heeft.

Er komt een roek langzij gevlogen, schijnbaar
Uit een mistig niets het waterfront voorbij.
Ik vloek een stille vloek, het valt zo godvergeten

Tegen dat een teken of verbond is uitgebleven.
Ik houd nog een moment de wacht en concludeer
Ten slotte dat de kosmos haar belofte schond,

De oceaan niets heeft gebracht.

JAN BAEKE

(ROOSENDAAL, 1956)

is ook vertaler.

Recentste bundel: *Houvastvergankelijkheidsleer* (2018).

Leesvoorbeeldjaar

Wat iemand met zijn werk wil doen

Werk is geen monster, het zet aan tot spiervorming, tot versterking van bepaalde organen, een nauwelijks waarneembare vergroeiing die rustig met je oploopt. Werk is wat we graag laten groeien.

De groeicijfers van de gezinnen in de buurt zijn stabiel. Ze verplaatsen zonder haperen het afval van werk en de toekomst van werk en het zachte sluimerende binnenste van werk.

Ik kijk mijn ogen uit bij het werk. Mijn handen, die zijn opgeleid om mijn werkmanshanden te zijn, vouwen de formulieren in vieren, laten de formulieren plaatsnemen in de wachtkamer, de dokter komt u zo halen, denk alvast aan wat u de dokter wilt vragen.

Ik had het mis toen ik aan werk dacht, het zou stug zijn en ruw aan de buitenkant, een soort geribbeld oppervlak dat we kennen om uitglijden te voorkomen, het kan vooral in de herfst nogal glad zijn.

Ik heb op tijd ingezien dat de instanties mij zouden kunnen helpen om een deel van de instantie te worden, iets dat niemand met zijn werk wil, maar dat voor het resultaat van grote waarde is.

Herfst alweer, laten we beginnen met het sobere werk van de voorraadcontrole.

De zon gaat vroeg onder, maakt het werk vierkant en duister, laat stukken achter die niet mogen worden gebruikt.

Werk ligt in het late licht en verleidt, de herfst is deel van het werk geworden.

Onze handen zijn thuis in emoties

Geef ons een klus en we maken er werk van.
We verzagen het leven naar ieders geluk, werken
voor een betere tijd die we diep in ons hart allang kennen.

Het is ons nooit goed gelukt iets anders belangrijker te vinden
dan wat de gewone man aan zichzelf wil besteden
wat wij, gewone mannen zijnde, gerust durven zeggen.

We werken met onze handen, doen alles met onze handen
roken, drinken, dansen, houden er de goede manieren op na.
Ook goede manieren doen we met onze handen.

Iedereen hier durft zijn handen te laten zien, heel anders
dan die praatjesmakers die tegen ons praten en van praten
een paradijs willen maken.

Ook de grote jongens die hun grote auto's in onze sobere
straten laten grazen – alsof ze er eerlijk aangekomen zijn –
zijn van de handen, maar dan anders en van andere handen.

Wij kunnen gelukkig zijn met het gewone. Dat is onze kracht.
Als het licht wordt heb ik alle spullen in de bus geladen, brood
erbij en hamers, zagen, schroeven, boormachine, waterpas.

Ik wacht voor het raam met het zicht op de bus
wacht de uren af, wacht dan de uren af, probeer mijn handen
gerust te stellen, zet tegen zessen de avond terug in de schuur

in de schuur van deze gewone man.
Ik loop, voor de nacht valt, nog even naar buiten.
Het is te donker om mezelf te zien.

Het verlangen van het vaderland

De dag trekt naar de schemerlampen en de breedbeeldtelevisie, knuffels voor de veiligheid van huis en haard. De autoradio brandt en het woord dat aan de radio ontsnapt wil de comfortabele dagelijkse gewoontes nog even koesteren.

Dit is het verlangen van het vaderland, waar uit honger mannen aan vrouwen en ter vergelijking aan mannen denken en van het bier naar hun bloedjes van kinderen rijden. De dag was een opgave, beter

dat de avond valt en de gewoontes die vooral binnenshuis gedijen alle ruimte krijgen. Het zou ideaal zijn als de waarheid niet zo keihard nodig was zeggen de burens die ook vandaag naar de wereld gekeken hebben.

We hadden de taal niet eens nodig, vroeger, toen alles op zijn plaats viel en wat in Groningen gold in Baarle-Nassau hetzelfde betekende. En nu? In de steden begint alles op drift te raken, de tijd wordt met voeten getreden.

Er is geen verschil meer tussen de verschillende momenten van de dag. Te veel mensen zijn vrijgelaten om te doen wat ze willen. Wat ik van de verhalen weet, altijd staat er wel iemand aan de deur.

Wie zo laat nog aanbelt heeft niets beters te doen. Hier hanteren we normale tijden, de hele buurt hanteert normale tijden. Hier zal je niet zien hoe de wereld wegebt.

Mijn ontwapenend heldere buurman mag graag zeggen dat we dit verval met man en macht moeten bestrijden. Het is avond, maar wees je bewust van het feit dat het einde al nadert.

Vanochtend werd hij wakker met een bloedneus. Zie dat maar eens te verklaren, te ontkennen, in de feiten te bewaren. We hebben de

wekker gezet en alles wat we morgen opwarmen alvast in de keuken te broeien gelegd

maar mijn vrouw is al weken ziek en het woord medicijn wordt anders uitgesproken inmiddels. Ik deel zijn verwarring, voeg begrip toe, zeg het snoeren van de monden groeit

ook de waarheid wordt anders uitgesproken, schaduwen dringen zich op, laten we dit koesteren: het schemerlamplicht valt nog altijd op de zachte pyjama's, het lot op de lagere nummers, de reden, gelukkig, op spijt.

De wereld zoals wij die kennen en zoals jij die kent

Natuurlijk kennen we de wereld zoals jij die kent. Die verfijnde architectuur, mooie opgeruimde tuinen met elegant woekerende maar getemde bloemen, de altijd beweeglijke benzineprijzen en de nieuwste hybride modellen met al die zelfbevestigende topsnelheden en dat opmerkelijke acceleratievermogen en de kalfslederen bekleding in sprankelende kleuren. We hebben al dertig jaar uitzicht op het parkeerterrein van het vijfsterrenhotel aan Flora Avenue en vanuit het gat in de muur bij de keuken kunnen we goed in de gaten houden hoe de benzineprijs fluctueert en ja, we maken ons evengoed zorgen over de economie en waar het met het land naartoe moet.

Moeder heeft nog verhalen over die rommelige dagen van vlak na de oorlog en over de liedjes die de bombardementen hadden willen overstemmen. Anders oma wel, die in de katoenvelden over opa struikelde en op zijn hand de woorden en zijn lippen zag dansen en met de tere vingers van zijn hart haar harts slag overnam. Uit het ritme van de zweepslagen die die lente zo talrijk waren.

We kijken natuurlijk uit naar de nieuwe voorkeuren van dit zomerseizoen, de nieuwe kleuren, de nieuwe beats, we delen in de strijd tegen die verdomde clichés en de verontschuldiging dat het iets van voor hun tijd was, dat het ongemerkt maar disculpa disculpa, dat het allemaal de kleur van kleur, de ideologie, het geslacht en de macht van het geslacht.

We lezen de teksten met belangstelling en tot ons plezier, ergens tussen 1 en 2 uur 's middags net als we klaar zijn met het inzamelen van conservenblikken vlak voordat we aan de plastic flessen en de metalen gaan beginnen. We zijn ontroerd door het besef van de geschiedenis, dat de eeuwen niet mogen worden vergeten en dat we die tevreden weleens zullen laten zien wat echt geslaagd en knallend is, maar als je het goedvindt, gaan we nu gewoon slapen, voordat we ons met onze tassen bij de koppelbazen moeten melden

en we opnieuw mogen bidden dat moeder en kleine Angel junior de avond halen. We wensen jullie alle inspiratie voor dat invloedrijke artikel, eenzelfde soort ademhaling als we voelden nadat we uit de chloorfabriek ontslagen waren. Moeder zegt nog dank je wel voor het brood en de adobo. Het is een woord dat bijgebleven is, want dat is het geluk van woord voor woord begrijpend lezen.

Het verkeerde hart

Mijn moeder was op straat om God te spreken.
Het was warm, de stad was uitgelopen en
de vuilniszakken, de verkeersopstoppingen
en het bedelen langs de terrassen groeiden aan.
God was in geen velden of wegen te bekennen.

Hij stelt te vaak teleur sneerden Angel en Donna
terwijl we terug het huis in liepen om
een doekje over de verlossing te halen.

Onder alle omstandigheden zei Angel
wil ik de toekomst klaar hebben
voor mijn moeder erom vraagt.
Wat kan er misgaan? Vertel jij maar eerst.

God heeft de toekomst niet echt gewenst
weet ze, het was uit medelijden. Het waren
de eerste woorden toen hij thuiskwam, zei
Donna. Want weet, in ieder hart is zijn thuis.

Misschien heeft je moeder het verkeerde hart
naar de straat gebracht, was er voor haar
iets anders te weinig of te veel?

De tijd begon te dringen. De laatste zakken
het huis uit voordat mevrouw thuiskomt.
Is er een kans dat daar je moeders hart tussen zit?

Gods ware aard is medelijden, zegt Angel
medelijden ook met ons verlangen
naar een toekomst, naar de verlossing
die voor mevrouw gereserveerd is.

JOHAN MARC BAETEN

(GENK, 1997)

heeft nog geen bundel gepubliceerd.

Leesexemplaar

Graffiti

wij zijn de jonge mannen die haar geld brengen
wij wagen onszelf aan tafelfilosofie
maar in de ochtend liefst zonder suiker noch melk

wij voegen ons roerloos toe aan elkaars leven
wij vervormen elke onschuld tot willekeur
maar vegen de vloer met verbale zielsbloothed

wij zagen om onzeglijke statistieken
wij eten van elkaars onvolledigheden
maar braken nooit meer dan voldoende geacht wordt

wij hebben nog niet genoeg veel te veel gelezen
wij spuiten enkel stoom stof gruis gal drek en pis
maar vraag mij niet naar de betekenis

Vreemdeling

je kwam aan in een straat waar koeien warme koffie malen en
mannen elkaar behandschoend begroeten met namen als
mark dirk koen piet bart

são paulo leeft en hoewel criminaliteit stijgt mag ik een gebed doen
ontvang me met open armen
wis elke gedachte van onbevooroordeelde gasten

ik begrijp dat je eerste nacht ongeveer zo gegaan moet zijn
je voelt het water koud worden in je mond en woorden zijn niet
meer dan verdwalde klanken opgehoest door een gebit waarin
bruine tanden zegevieren

de skyscrapers uit je tweede droom veranderen in koekoekshuizen
zodra de graindor de filter invliegt
moeder en vader uitgeschakeld in dit predigitaal tijdperk
broer en zus angstig voor verleidende verrassingen

haar neus is nogal breed en waar blijft die job

são paulo leeft en deze straat is doods
van je vrienden moet je het hebben
allemaal
op de dop